

vikle sig i fysisk, åndelig, moralsk og social henseende på en sund og normal måde og under frie og værdige betingelser; tredje princip fastslår, at barnet har ret til et navn og en nationalitet; fjerde princip giver barnet ret til at nyde godt af social sikkerhed; i femte princip udtales, at de fysisk, åndeligt eller socialt hæmmede børn har retten til at modtage speciell undervisning og pleje; i sjette princip udtrykkes retten til fuld og harmonisk udvikling af barnets personlighed og dets behov for kærlighed og forståelse; syvende princip omtaler retten til at modtage fri og obligatorisk undervisning i det mindste elementært, at udvikle dets evner og dets individuelle dømmekraft og dets sans for moralsk og social ansvarlighed og til at blive et nyttigt medlem af samfundet; ottende princip udtaler, at barnet under alle omstændigheder skal være blandt de første, som modtager beskyttelse og hjælp; niende princip siger, at barnet skal beskyttes imod alle former for forsømmelse, og tiende princip udtaler, at det skal beskyttes imod omstændigheder, som kan føre til race-mæssig eller enhver anden form for diskrimination, for at dets energi og evner skal stå i dets medmenneskers tjeneste.

Hoveddebatten om erklæringen strakte sig over fire møder, hvorunder udkastet fik anerkendelse, men også nogen kritik; bl. a. udtalte den danske repræsentant, lektor *Else-Merete Ross*, at principperne burde have en mere koncis ordlyd; en erklæring burde være koncis og kun fastlægge grundlæggende principper.

Teksten til erklæringens indledning, således som foreslået i udkastet fra menneskerettighedskommissionen, blev vedtaget med enkelte ændringer. Til paragraf 3 havde Italien fremsat et ændringsforslag, der understregede nødvendigheden af at beskytte et barn fra det øjeblik, det er undfanget. Dette forslag kom imidlertid ikke til afstemning, idet den philippinske repræsentant fremsatte et ændringsforslag, der som kompromis foreslog formuleringen „at barnet såvel før som efter fødslen behøver særlig beskyttelse og omsorg...“. Ved en afstemning blev det philippinske forslag vedtaget med 58 stemmer for og 1 imod (Irland), medens ti lande afstod fra at stemme (Afghanistan, Argentina, Costa

Rica, El Salvador, Frankrig, Ghana, Italien, Libanon, Æthiopien og Østrig).

Udvalget gik derefter over til at drøfte hvert enkelt princip samt de fremkomne ændringsforslag.

Den danske delegation fremsatte et ændringsforslag til princip 6. Dette blev senere efter samtaler med repræsentanter for Grækenland, Holland, Thailand og Storbritannien erstattet af et fælles ændringsforslag, af hvis enkelte punkter dog ikke alle forslagsstillere var bundet.

Således tog den førnævnte danske repræsentant forbehold over for forslaget sætning om, at små børn kun under særlige omstændigheder måtte adskilles fra deres mødre, idet denne sætning kunne fortolkes på forskellig måde. Sætningen kunne, udtalte den danske repræsentant, således forstås, som om en moder kun under særlige omstændigheder kunne lade barnet passe af en anden, for at hun kunne blive i stand til at have arbejde uden for hjemmet. Personligt ønskede taleren, at de økonomiske forhold ville tillade alle mødre selv at passe deres børn til et-årsalderen, men spørgsmålet var vanskeligt. Det var ikke ønskeligt, at en moder, som havde arbejde, og som læste det pågældende princip, skulle spørge sig selv, om det var rigtigt eller forkert, at hun overlod barnet i andres pleje for at gå til sit arbejde.

Den pågældende sætning blev imidlertid vedtaget med 62 stemmer for, 1 imod, medens 5 afstod fra at stemme. På et møde den 19. oktober 1959 afsluttede tredje udvalg behandlingen af udkastet, og erklæringen blev af 14. plenarforsamling enstemmigt vedtaget den 11. december 1959 tillige med en resolution om udbredelse af kendskab til erklæringens tekst.

6. Bekæmpelse af kræftsygdomme.

(Dagsordenens punkt 71).

Tredje udvalg påbegyndte den 6. november 1959 behandlingen af et bjelorrussisk forslag om bekæmpelse af kræftsygdomme, som bl. a. gik ud på at indstifte tre hædersbelønninger for fremragende kræftforskning. Forslagsstilleren fremsatte selv straks et ændringsforslag, der tog hensyn til verdenssundhedsorganisationen.

Efter at være undergået visse ændringer blev forslaget den 11. november 1959 ved-